

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 108.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771789779696/facsimile.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

have de mulig ikke ganske Uret; men mistænke vor Uskyld, det er skjændigt, og det taale vi ikke. Vi tilstaae, at vi have været forelskede mange Gange, hemmeligt forlovede adskillige Gange, offentlig een à to Gange; men det gjør Ingenting, Uskyldige ere vi ligefuldt, ved Gud; og er der ingen anden Maade at faae dem til at troe derpaa, end ved at agere uvidende, saa lad gaae; vi faae at beqvemme os dertil. Lad dem saa kun kalde os Gjøas; men blot uskyldige.

Felix lo, uagtet han just ikke syntes saa saare vel derom. Cancellisten var ærgerlig og havde stor Lyst til at opponere; men Vilhelm lod ham ikke komme til Orde.

Og hvori bestaaer da deres Uskyld? i Omstændigheder; i at god Tone forbyder enhver velopdragen Pige, at gaae ene paa Gaden, naar det er mørkt; i at vore unge Kjøbenhavnerne enten have for travlt med deres Fremtid, eller ere Drivere, og altsaa for magelige til at gjøre sig nogen Uleilighed; eller at de ere for frygtsomme som vor Ven Felix –

Jeg frygtsom?

– eller overtroiske som Hr. Jespersen; eller ogsaa i at Moderen er tilstede; eller vi ere ikke elskværdige nok; eller altfor meget; eller at de bære Nag til os eller Inexpressibles; eller i at Gjenboerne holde Kikkert eller tusinde andre lignende bekendte og ubekjendte Tilfælde, men som vi absolut skulle tage for Dyden. Men lad os engang antage, at alle disse Omstændigheder ikke vare forhaanden; lad os antage en ung, smuk og elskværdig Dreng som Felix, forelsket op over begge Ørerne i en ung, smuk og blændende Pige som Emilie St. Clair som – vi antage det blot, tro det endelig ikke, Felix – som elsker ham igjen.

Jeg ynder ikke personlige Lignelser, faldt Cancellisten ham i Talen; men selv dette Tilfælde, paastaaer jeg, har Intet at betyde. Uskylden vil seire.

Ja, det troer jeg med, sagde Vilhelm tørt, og reiste sig; men lad os saa være enige om, at Uskylden er det samme som Frygt for at compromittere sig, og at Poesien har taget Afsked med vore unge Damer.

Felix var opbragt, og erklærede sin Vens Slutning for Vrovl. Cancellisten vilde med Ivrighed til at paavise, hvor ulogisk Hr. Flint sluttede; men denne følte sig ikke oplagt til at passiare længere, og vækkede Capitainen, der blideligt var indslumret i sin bløde Lænestol. Den brave Capitain reiste sig noget confus, og forklærede, at Grun-